

Kecskemét-Hetényegyházi Református Egyházközség

Pásztori üzenet [Jel 1-3]

Látomás, angyalok, mennyei trónus: a Jelenések könyvét olvassuk. Félreértett, méltatlanul mellőzött műremeke ez az Újszövetségnek. Miközben Krisztus királyi uralmát hirdeti és az ő dicsőségéről tanúskodik, kortársai számára ír olykor kijózanító őszinteséggel, máskor a fanatizmus határát súroló lendülettel. János szavai a ma embere számára is használható üzenetet hirdet: Krisztus akkor is a világ Ura, ha a világ ezt nem ismeri el.

Aktuális:

- Május 20-án, pünköshétfőn kézműves családi napra készülünk gyülekezetünkben. Várunk mindenkit szeretettel!
- Június 9-én beiktatásra kerül sor közösségünkben. Készüljünk lélekben erre az ünnepre is!

Az ige aktualitása

A Jelenések könyve szilárd hitvallásra készíteti olvasóit. Ahogy a gyülekezeteknek írt üzeneteket olvassuk, azzal szembesülünk, hogy János a világtól és a pogányságtól távolságot tartó, Krisztusról hitvalló közösségeket dicsérettel illeti, a bizonytalan közösségeket szigorúan inti és megtérésre szólítja fel.

Ma egy olyan korszakot élünk, ahol a politikai korrektség, a befogadás, az egymást kölcsönösen elfogadó szeretet jelszavai mögött a világ erői behódolásra készítetnek minket. A Jelenések könyve ezért a mi korunkban súlyos üzenettel keresi szíveinket: állj meg Krisztusban és állj ki az ő igazsága mellett!

Kérdezz, hogy érts!

Vajon Krisztus milyen levelet írna gyülekezetünknek, családuknak, vagy személy szerint nekünk?

Május 10.

1,1-8

1-3. vers „Ez Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amelyet Isten adott neki, hogy megmutassa szolgálóinak mindazt, aminek hamarosan meg kell történnie, és amelyet angyalával elküldve kijelentett szolgálójának, Jánosnak. Ő pedig bizonyosságot tett Isten ígéiről és Jézus Krisztus bizonyágtételéről, mindenről, amit látott. Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a prófétai ígétet, és megtartják azt, ami meg van írva bennük: mert az idő közel van.

Boldog. Honnan ered ez a boldogság, melyet János kapott és amelyet minden olvasójának ígér? Választ kapunk erre egy mondattal korábban: Jézus Krisztus kinyilatkoztatása (és bizonyágtétele) ez. Ő a világ Ura. De a boldogságnak van egy feltétele: meg kell tartani, meg kell őrizni azt.

Itt persze nem a tekercsről van szó, amire a könyvet felírták, hanem az ígéről. És nem is csupán arról van szó, hogy meg kell jegyezni, vagy hogy betartsuk, amit János leír. Itt a könyv látásmódjáról beszél a szerző, hogy sajátítsuk el az ő gondolatait. Értsük meg és értsünk vele egyet.

4-8. vers „János, az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Kegyelem nektek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, és a hét lélektől, akik trónja előtt vannak, és Jézus Krisztustól, a hű tanútól, aki elsősülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme, aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, aki országa népévé tett minket, papokká Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.

Íme, eljön a felhőkön, és meglátja minden szem, azok is, akik átszegezték, és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen. Én vagyok az Alfa és az Ómega, így szól az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható.”

A Jelenések könyve apokaliptikus irat, a végidőkről, hatalmakról, az emberiség jövőjéről szól. Mégis minden sorában Jézus Krisztus uralma rajzolódik ki. Trón, fejedelem, ország, és a későbbi jelenések egyaránt Jézus Krisztusról beszélnek. Nem szabad ezt a könyvet úgy olvasni, mintha meg akarnánk fejteni a „kódokat”, egyenesen tilos azt kutatni, vajon mikor lesz világvége, mert ez az Atya hatásköre, ahogy maga Jézus is megmondta. Helyette azt a Krisztust lássuk meg, aki a világtörténelem eseményei mögött áll és uralkodik.

Május 11.

1,9-20

„Én, János, testvéretek és társatok Jézussal a szenvedésben, a királyságban és az állhatatosságban, a Patmosz nevű szigeten voltam az Isten ígéjéért és Jézus bizonyágtételéért. Lélekben elragadtattam az Úr napján, és hátam mögöl hatalmas hangot hallottam, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Amit látsz, írd meg egy könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergamonba, Thiatirába, Szárdisba, Filadelfiába és Laodiceába. Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével ragyog.

Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbát, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai. Írd meg tehát mindazt, amit láttál, ami van, és ami ezek után történik majd, a hét csillag titkát, amelyet jobb kezemben láttál, és a hét arany gyertyatartót: a hét csillag a hét gyülekezet angyala, a hét gyertyatartó pedig a hét gyülekezet.”

Gyertyatartó, ragogás, fény, mint a tudás, a látás jelképei. János a könyv megírására személyesen Jézustól kapott megbízást. János feladata jelentős: száműzetésében olyat bíz rá az Úr, amit korábban soha, hogy írjon látomásairól, írja le tapasztalatait az utókor számára, és a hét gyülekezet számára is.

Ahogy a bevezetőben fogalmazott, János a leírt könyvet felolvasásra szánja. Közösségi használatra, hogy a gyülekezetek láthassák azt a dicsőséget, mely várja majd őket Isten színe előtt. Pogánykeresztyén közösségekben, ahol a zsidóság hatása már annyira nem jelentős, ezek a látomások különös erővel hatottak. A pogányok számára ugyanis az isteni jelenés, az istenség mutatkozása ismeretlen terep volt. Pogány istenekről így sosem hallottak, nem is hallhattak, mert csak az egyedül élő Isten képes rá, hogy felfedje magát az embernek.

Május 12.

2,1-7

„Az efezusi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár: Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugnak találtad őket. Tudom, hogy állhatatos vagy, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbi cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz. Az viszont melletted szól, hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek! Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.”

A gyülekezeteknek írt üzenetek nem csupán Krisztus intéseit tartalmazzák egy adott közösségnek, hanem egyúttal láttelei is az akkori gyülekezetek életének. Ezekben a rövid üzenetekben betekintést nyerhetünk az akkori gyülekezetek mindennapjaiba, nehézségeibe, és a közösségek állapotába.

Efészus a pogány kultikus központ, az Artemisz-templom az ókori világ hét csodájának tartott építészeti remekművek egyike. Ebben a pogány, sokistenhívő tengerben élt ez a kis közösség, mely kitartott Krisztus mellett. A tisztas helytállás azonban fájdalommal, súlyos döntésekkel járt.

A teherhordozásnak pedig megvolt az ára. Szívükben megfogyatkozott az első szeretet. Nem egyedi esetről van szó, mióta keresztyének élnek a földön, a kitartásban sokan megkeseredtek már. Más megtérni, Krisztus mellett dönteni, és egészen más a döntésünkkel együtt élni éveken, évtizedeken át. Itt az első szeretet alatt ne a megtérés fellángolását értsük. János kiesésről ír, cselekedeteikről, a megtérésből való visszatáncolásról. Ezért szól figyelmeztetően az üzenet: kimozdítom gyertyatartódat a helyéből. Nem hívogat, hanem parancsol, mert Efészusban nem bizonytalanok éltek, hanem elkeseredett szentek, akiket fel kellett rázni, akikbe újból életet kellett önteni. Visszatalálniuk úgy lehetett, ha figyelmüket a forrásra szegezik: Krisztusra és szenvedéseire.

Május 13.

2,8-11

„A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és életre kelt: Tudok nyomorúságodról és szegénységedről, pedig gazdag vagy, és azok káromlásáról, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni. Íme, az ördög börtönbe fog vetni közületek némelyeket, hogy próbát álljatok ki, és nyomorúságotok lesz tíz napig. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek! Aki győz, annak nem árt a második halál.”

Hogyan lehet az ember egyszerre szegény, mégis gazdag? Úgy, ha a vagyona, az öröksége le van zárva egy időre. A szmirnaiak tudták ezt, hogy mi vár rájuk majd Isten előtt színről-színre. Azonban átérték a súlyos terhet, melyet a zsidók róttak rájuk. Nem ismerjük a részleteket, a szmirnai zsidó diaszpóráról sem tudunk sokat. Az azonban egyértelmű, hogy az itteni zsidóság hevesen támadta a keresztyén közösségeket. Ennek a támadásnak persze sok formája lehet. Az ókori Szmirna virágzó kereskedőváros volt, így a zsidóság is minden bizonnyal tehetősebb volt, kereskedők és pénzemberek. Voltak a kezükben eszközök, hogy a város vezetését a keresztyének ellen hangolják, sőt még arra is, hogy egyes keresztyéneket bíróságra citáljanak hitük miatt. Ez volt az a próba, amit János vetített előre. De mint minden próba után, a jutalom itt sem maradt el. Talán az egész Szentírás legszebb ígérete ez: „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”

Május 14.

2,12-17

„A pergamoni gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van: Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónja van, de ragaszkodsz a nevedhez, és nem tagadtad meg az én hitemet Antipász napjaiban sem, aki hű tanúm, akit megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik. De egy kevés panaszom van ellened; mert vannak nálad olyanok, akik Bálám tanításához ragaszkodnak, aki arra tanította Bálákot, hogy tőrbe csalja Izráel fiait, hogy bálványáldozati húst egyenek és paráználkodjanak. Így nálad is vannak olyanok, akik szintén a nikolaiták tanításához ragaszkodnak. Térj meg tehát, különben elmegyek hozzád hamar, és harcolok ellenük számnak a kardjával. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek! Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok neki fehér kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.”

Bálák és Bálám ószövetségi története az intertestamentális korban tovább élt, sőt a zsidó mondákban még Jézus kora után is fel-felbukkant. Kedvelt történet, melyet a fantázia építgetett tovább. A mondakincs nagyobb részének nincs írásos emléke, de János szavaiból arra következtethetünk, hogy a keresztyének számára csapda volt, hogy a tanítást elferdítve a naiv lelkeket bálványimádásba sodorják.

A Nikolaitákról (keresztyénségből kivált tévtanító csoport) többször tesz említést János. Tanításuk célja, hogy a keresztyénség szigorúan elkülönülő rendje helyett a pogányok felé nyitó új gondolkodású társaságot alkossanak. Ennek egy eleme a bálványáldozati hús fogyasztása. Vélhetően egy ideig nem váltak külön az autentikus közösségektől, így jelentős veszélyt hordozott jelenlétük a hívők számára. János erre a veszélyre figyelmeztette a pergamoniakat.

Május 15.**2,18-29**

„A thiatirai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Isten Fia, akinek olyan a szeme, mint a tűz lángja, és a lába hasonló az aranyérchez: Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél. De az a panasza ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és bálványáldozati húst egyenek. Pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából. Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből; gyermekeit pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint. Nektek pedig, a többieknek Thiatirában, akik nem fogadjátok el ezt a tanítást, akik nem ismertétek meg a Sátán mélységeit – amint azt nevezik –, ezt mondom: nem vetek rátok más terhet, de amitek van, azt tartsátok meg, amíg eljövök. Aki győz, és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a népek felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel, törje őket össze, mint a cserépedényeket; ahogyan én is hatalmat kaptam erre az én Atyámtól, és annak adom a hajnalcsillagot. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!”

A belülről érkező fenyegetés minden keresztyén közösség életében súlyosabb, mint a külső, mert Krisztus az övéit egymással való közösségvállalásra és gondolataink kölcsönös megosztására készíti. Ha a Krisztusban élők közé olyanok kerülnek be, akik nem Krisztusban élnek, ez a közösség kerül súlyos veszélybe azáltal, hogy az idegen tanítás megfertőzi a gyülekezet egészét, ahogy Jézus fogalmaz: „egy kis kovász az egész tésztát megkeleszti” (Mt 16 alapján 1Kor 5,6) Ha a közösség „eltűr” egy ilyen idegen elemet, azzal saját lelki egészségét rongyja meg.

A keresztyénség történetében számtalanszor előfordult, hogy némelyek a Krisztustól kapott tanítások helyett alternatív megoldásokat kerestek, sőt másokat is erre buzdítottak. Ennek mozgatórugója az engedetlenség, hogy az ember nem akarja megtenni, amit Krisztus parancsol, hogy azaz hogy némelyek nem akarják elfogadni Krisztus uralmát. Könnyen tetten érhető mindez, ha Krisztus parancsait kutatjuk, ha abban keresünk válaszokat a kérdésünkre: vajon ez a mozgalom Istentől indult, vagy emberektől? Jézabel mozgalma, törekvése az utóbbi esete volt.

Az üzenet azonban mégis meglepő: „nem vetek rátok más terhet, de amitek van, azt tartsátok meg, amíg eljövök...” Akik ezt az üzenetet olvasták, talán csalódottak is lehettek: nem voltunk méltók arra, hogy Isten nagyobb terhet rakjon ránk, mert még ezt sem tudtuk elhordozni.

Május 16.**3,1-6**

„A szárdiszi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél az Isten hét lelke és a hét csillag van: Tudok cselekedeteidről, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt. Emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad: tartsd meg azt, és térj meg! Ha tehát nem ébredsz fel, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád. De vannak nálad néhányan Szárdisban, akik nem szennyezték be a ruhájukat, és fehér ruhában fognak járni velem együtt, mert méltók rá. Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevééről az én Atyám előtt és angyalai előtt. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!”

Itt az üzenet másképp szól, mint az efézusi, vagy a többi gyülekezeté volt. „Halott vagy”. Nem csak megfogyatkozott a szeretet, nem csak megkopott az új élet, nem csak elfáradt a terhek alatt. Meghalt. Hosszú út vezethetett idáig. A szerző meg is magyarázza: nem találtam cselekedeteidet teljesnek, azaz Krisztushoz méltónak. Nem tudjuk meg, milyen cselekedetéről van szó, sem azt, hogy miben bizonyultak kevésnek. Nincs is szükség rá, hogy tudjuk. Ezt elég volt nekik tudniuk.

A parancs viszont világos: „emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad...” Krisztus felszólítása személyre szabott. Tudta, mit élt át a gyülekezet. Tudta, miből tértek meg a szárdisiak, és hogy azóta hová jutottak. A beszennyezett ruha arra utal, hogy a hitre jutott pogányok visszatértek a pogány szexuális rítusokhoz, régi szokásaikhoz, és ezek a bűnök ismét elszakították őket Uruktól.

Krisztus akarata viszont az, hogy a gyülekezet feltámadjon ebből a halálból is, ahogy már egyszer életre keltek a megtérésükkor. „Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből...” – jelentős ígéret ez. Még ha a gyülekezet halott is volt, de ha feltámad, ha újból elfogadja Krisztust urának, akkor nem töröltetik ki az élők közül. Lehet tiszta lap, lehet új esély, ha a halottak elfogadják a feléjük kinyújtott segítő kezet.

Ennek szól a fenyegetés is: a tolvaj nem jelenti be, mikor érkezik, ahogyan Krisztus is előjel nélkül bármelyik pillanatban eljőhet ítélni élőket és holtakat. A lehetőség most él, nem tart örökké, egyszer a kegyelem idejének vége szakad.

Május 17.

3,7-13

„A filadelfiai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél Dávid kulcsa van, és amit kinyit, senki nem zárja be, és amit bezár, senki nem nyitja ki: Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Íme, neked adok némelyeket a Sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem hazudnak: íme, elhozom őket, hogy leboruljanak a te lábad előtt, és megtudják, hogy én szeretlek téged. Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak. Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat. Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és ott marad örökké, felírom rá az én Istenem nevét és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!”

János megfogalmazza Krisztus hatalmának lényegét. Ézsaiás könyvét idézi: „Az ő vállára teszem Dávid palotájának kulcsát. Amit kinyit, nem tudja bezárni senki, és amit bezár, nem tudja kinyitni senki.” A kulcs a Szentírás összefüggésrendszerében döntéseket, és a döntésekből megmutatkozó hatalmat fejez ki. János szavai tehát Krisztusnak az Atya Isten jobbján ülő uralmát fejezi ki, aki mint Dávid fia, király és uralkodó.

Ennek sajátos jelentése volt a filadelfiai gyülekezetben. „Nyitott ajtót adtam eléd...” – írja János, utalva a kulcsra, mely Krisztus kezében van. A nyitott ajtó nem illúzió, hanem valóság. A lehetőségről ugyan semmit sem tudunk, de nem is lényeges, mi volt ez valójában. Sokkal fontosabb az az uralom, mely az ajtót megnyitotta, és amely ma is ajtókat nyit és zár hatalmával.

Május 18.**3,14-22**

„A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító írt, hogy bekend a szemed, és láss. Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónján. Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek!”

„Ezt mondja az Ámen... ” Az אָמֵן (ámén) kifejezés jelenthet hitelességet, megalapozottságot, támogatást, vagy valaminek a biztos voltát. A gyök lehetséges jelentései között egyaránt megfigyelhető, hogy a kifejezés stabilitást fejez ki. A laodiceai gyülekezetről található név ebben az értelemben nem biztatás, mint a Zsidókhoz írt levélben: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8) Itt ugyanis az üzenet tartalmára utal a megnevezés. Krisztus Ámen, szemben a laodiceai gyülekezettel, ami nem az.

„Tudok cselekedeteidről...” ismerem gondolataidat, szavaidat: súlyos kijelentés ez egy olyan gyülekezettel kapcsolatban, melynek tagjai magasrangú római hivatalnokok, gazdag kereskedők, vagy akár bankárok. Erre utalnak a felsorolt portékák: arany, ruha, ír (azaz kenőcs). Laodicea híres volt bankjairól, gyapjúkereskedelméről és orvosairól (főleg a szem gyógyászatáról). A város híresen gazdag, fényűző kereskedelmi központ volt, melyből a gyülekezet tagjainak is volt haszna.

János szavai azonban szegényről és szegénységről szólnak, mert a gyülekezet világi javakkal rendelkezett ugyan, de hitben erőtlenn volt. A „sem hideg, sem forró” arra utal, hogy a közösség nem hozott meg szükséges hitbeli döntéseket, nem álltak ki Krisztus igazsága mellett.

Krisztus azonban lehetőséget ad a számukra a megtérésre. Ő zörget, fedd és fenyít. Az ember pedig dönthet: megelégszik a világi javakkal, jó étellel, vagy többre vágyik: örök életre. A győztes ebben az értelemben nem az, aki sikeres, vagy gazdag, hanem aki életével, döntéseivel megdicsőíti Krisztusát.

Az olvasóknak

Feliratkozni a tamaskadar2@gmail.com címre küldött „feliratkozás” tárgyú levéllel lehet.

Kádár Tamás György

lp.